

Як затісний, що — дійсність, — черевик,
Поверхню хвилі — прапорці благальні.
Ще — часом — рот — крізь камені могильні,
Та мерехтіння, яке — щільно — шво.

Давно — доба, а вибуховий звук
Ніяк — в розпилення, хоч мудрагелі —
Під ковпаки — поздиблюване й голе,
Яке й під склом, — не гаснучи, — реве.

В бутті — в незнане — дірку повертіли,
Гадаючи, що — шлях, яким — метали,
І невимовне — раптом — метастази. —

Здавалося, — життів ще цілий тузінь,
А тут — в руці — останній жеребок. —
Та смерть замріялась і нитки не руба.